

Sygn. akt VII U 396/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: Grzegorz Gut

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2014 r. w Warszawie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 23 grudnia 2013 r., znak: I/10/(...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2013 roku do dnia 30 września 2015 roku,
2. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu ostatniej istotnej dla sprawy okoliczności.

Sygn. akt VII U 396/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 23 grudnia 2013r. wydał decyzję (znak: I/10/(...)) którą odmówił ubezpieczonemu A. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 115, a.r.).

A. K. w dniu 3 lutego 2014 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od w/w decyzji z dnia 23 grudnia 2013 r. (znak: I/10/(...)) W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z decyzją ZUS.

Od dnia 13 marca 1998 r. do dnia 31 sierpnia 2001 r. pobierał rentę inwalidzką (k. 2,a.s.). Następnie podjął zatrudnienie na stanowisku magazyniera, ale w związku z wykorzystaniem całego okresu zasiłkowego, pracodawca wypowiedział mu umowę o pracę. Od dnia 29 marca do dnia 30 października 2013 r. ubezpieczony pobierał zasiłek. Odwołujący wskazał, że ze względu na stan zdrowia oraz wiek, nie ma możliwości podjęcia jakiegokolwiek pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 lutego 2014 r. wniósł o odrzucenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że w niniejszej sprawie zachodzi

przesłanka niedopuszczalności drogi sądowej, bowiem ubezpieczony odwołał się od decyzji komisji lekarskiej ZUS, a nie od decyzji organu rentowego (a.s., k. 8).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K., urodzony w 27 maja 1950 r., pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy, przyznaną do dnia 31 października 2013r. W dniu 30 września 2013 r. zgłosił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., Inspektorat w L. w sprawie ponownego rozpatrzenia wniosku o rentę z tytułu do pracy z dnia 26 lutego 2013 r. oraz złożenia dodatkowych dokumentów (a.r., k.91). Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16 grudnia 2013 r. został uznany za zdolnego do pracy. Na tej podstawie organ rentowy, w dniu 23 grudnia 2013 r. wydał decyzję, w której odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (a.r, k. 115).

Od powyższej decyzji A. K. odwołał się do Sądu.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, postanowieniem z dnia 21 maja 2014 r. powołał biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedę, neurologa, celem ustalenia, czy utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita, jeżeli tak, to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności przy uwzględnieniu następujących okoliczności:

1. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat z zastrzeżeniem pkt. 2.
2. Niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu.
3. Jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego (65 lat dla mężczyzn) należy w przypadku dalszego stwierdzenia niezdolności do pracy orzec niezdolność do pracy od dnia osiągnięcia tego wieku (a.s., k. 19).

Biegli sądowi: neurolog W. S. oraz ortopeda M. G., wydali wspólną opinię w dniu 27 sierpnia 2014 roku. Po zbadaniu odwołującego oraz po zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy i przedłożonej w dniu badania, biegli uznali odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy. Biegli stwierdzili w opinii, że w 1990 r. odwołujący doznał urazu, ze złamaniem kompresyjnym trzonów kręgów L2 i L3. Do sierpnia 2001 r. był uznawany z tego powodu za niezdolnego do pracy. Biegli przeprowadzili badanie ubezpieczonego stwierdzając ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego we wszystkich kierunkach, wzmożone napięcie mięśni długich kręgosłupa, lewostronne skrzywienie kręgosłupa piersiowego, wygładzenie lordozy lędźwiowej, osłabienie czucia na zewnętrznej powierzchni podudzia lewego. Ponadto, badanie radiologiczne wskazuje, że czynnikiem sprawczym powyższych dolegliwości są zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, wielopoziomowa dyskopatia oraz zniekształcenia pourazowe kręgów L1, L2 i L3. **W ocenie biegłych, z przyczyn neurologicznych i ortopedycznych ubezpieczony jest ciągle częściowo niezdolny do pracy, wskazując za datę powstania tej niezdolności dzień 1 października 2013 r. Jednocześnie biegli wskazali, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 września 2015 r.**

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w sprawie nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania. Zdaniem Sądu opinie biegłych, wydane w sprawie są wiarygodnym dowodem, jako oparte o wyniki badań i bezpośrednie badanie ubezpieczonego. Ponadto biegli sądowi są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadający bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującego. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy ustalił ponadto, że niezasadne jest żądanie organu rentowego o odrzucenie odwołania z powodu niedopuszczalności drogi sądowej. Na podstawie wyjaśnień odwołującego, złożonych przed Sądem w dniu 3 grudnia 2014 roku, Sąd ustalił, że ubezpieczony odwołuje się od decyzji ZUS-u z dnia 23 grudnia 2013 roku (k. 68, a.s.).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 23 grudnia 2013 r., znak: I/10/(...) jest zasadne i polega uwzględnieniu.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 określono warunki konieczne do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt. 3 tego przepisu, stał się niezdolny do pracy”.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). „Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego” (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03).

Sąd Okręgowy na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów w postaci akt rentowych i opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów ustalił, że **A. K. - jest osobą częściowo niezdolną do pracy z przyczyn neurologicznych i ortopedycznych. Częściowa niezdolność do pracy z tych przyczyn istnieje od dnia 1 października 2013 r. do dnia 30 września 2015 r. i ma charakter ciągły (tzn. nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia ubezpieczonego po zaprzestaniu pobierania zasiłku z tytułu niezdolności do pracy).** Opinie biegłych Sąd w całości podzielił uznając je za w pełni wiarygodny materiał dowodowy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 września 2014 roku (III AUa 14/14), „w postępowaniu sądowym ocena niezdolności do pracy w zakresie naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, z zasady wymaga wiadomości specjalnych, co czyni koniecznym przeprowadzanie dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Dopuszczając tego rodzaju dowód sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym”. Tutejszy Sąd podziela to stanowisko i wskazuje, że jest ono utrwalone w orzecznictwie sądów.

Sąd podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 listopada 2013 roku (III AUa 173/13), że „częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy

zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy (której definicję zawiera art. 12 ust. 3 u.e.r.f.u.s.) ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiegokolwiek pracy, lecz pracy "zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". **Ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (na przykład pracy wymagającej niższych albo niewymagającej w ogóle jakichkolwiek kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy, do której posiada kwalifikacje.** Wyjaśnienie treści pojęcia "pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji" wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego). Przy ocenie niezdolności do pracy dla celów rentowych bardziej istotne są kwalifikacje rzeczywiste, gdyż ocena ta sprowadza się do stwierdzenia, w jakim stopniu wiedza i umiejętności, którymi dysponuje ubezpieczony, mogą być wykorzystane przez niego w pracy pomimo zaistniałych ograniczeń sprawności organizmu".

W niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia 30 września 2015 r.

Sąd przyznał ubezpieczonemu rentę od dnia 1 listopada 2013 roku przyjmując, że stan zdrowia odwołującego nie poprawił się. Dlatego należy mu przyznać świadczenie od pierwszego dnia, po którym utracił prawo do zasiłku, tj. po dniu 30 października 2013 roku.

Sąd uznał za nieuzasadniony wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych lekarzy sądowych (a.s., k. 54-55) i oddalił go na rozprawie w dniu 3 grudnia 2014 roku (a.s., k. 67-68). Sąd Okręgowy na uzasadnienie swojej decyzji przytacza stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 30 maja 2007 r. (IV CSK 41/07), które w pełni podziela: „okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony”. Zarzuty podniesione do opinii biegłych lekarzy neurologa i ortopedy Sąd uznał za ogólne, mało konkretne, będące nieuzasadnioną polemiką z niekorzystną dla strony opinią.

Sąd przyjął do protokołu zastrzeżenie zgłoszone przez pełnomocnika ZUS w trybie art. 162 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 233 k.p.c., art. 278 k.p.c. Tutejszy Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia naruszenia przepisów postępowania z uwagi na stanowisko zaprezentowane powyżej odnośnie do wniosku dowodowego organu rentowego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji. BT